

Sygn. akt II AKa 388/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie: SA Ewa Gregajtys

SO (del.) Izabela Szumniak (spr.)

Protokolant Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2020 roku

sprawy:

A. K., córki M. i Z. z domu G., urodzonej (...) w S., oskarżonej o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 28 czerwca 2019 r. sygn. akt V K 275/17

I. *zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach zarzucanego czynu uznaje A. K. za winną tego, że w nocy z 13 na 14 maja 2017 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w R. zadając pokrzywdzonemu Z. G. nie mniej niż dwa ciosy nożem, w tym jeden powodujący ranę kłutą ramienia lewego, z uszkodzeniem w przebiegu jej kanału dużego naczynia tętniczego – tętnicy ramiennej lewej, wywołującą wstrząs krwotoczny w przebiegu rany kłutej, spowodowała chorobę realnie zagrażającą życiu, skutkującą zgonem Z. G., to jest popełnienia czynu z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13 lipca 2017 r.) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 8 (osiem) lat pozbawienia wolności ;*

II. *na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej A. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 maja 2017 r. do dnia 6 lipca 2020 r.;*

III. *w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;*

IV. *Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. P. O., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 600 zł. (sześćset złotych), powiększoną o 23 % VAT tytułem nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;*

V. *zwalnia oskarżoną A. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 388/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie V Wydział Karny

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty zgodnie z punktacją przyjętą w apelacji	
	<p>I.</p> <p>1. Obraza przepisów postępowania art. 7 k.p.k.</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych</p> <p>3. Obraza przepisów postępowania art. 5 § 2 k.p.k.</p> <p>4. Obraza przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.</p> <p>5. Obraza przepisów postępowania art. 7 k.p.k.</p> <p>6. Obraza przepisów postępowania art. 7 k.p.k.</p>	<p># z pkt 2, 4 i 5 zasadny</p> <p># z pkt. 6 częściowo zasadny</p> <p># z pkt. 1 i 3 oraz II niezasadny</p>

	II Rażąca niewspółmierność kary 10 lat pozbawienia wolności	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
I. Zasadny, choć błędnie zakwalifikowany jako błąd w ustaleniach faktycznych, jest zarzut z punktu 2 apelacji, który sprowadza się zasadniczo do kwestionowania przez obrońcę działania oskarżonej w warunkach zamiaru ewentualnego pozbawienia życia Z. G. i przypisanie jej sprawstwa czynu z art. 148 § 1 k.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza strony podmiotowej przedmiotowego czynu wskazuje, że oskarżona A. K. działała z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, na następstwo w postaci śmierci nawet się nie godząc. Typ czynu zabronionego określony w art. 156 § 3 k.k. charakteryzuje się złożoną stroną podmiotową. Sprawca umyślnie (z zamiarem bezpośrednim lub wynikowym) realizuje znamiona typu zasadniczego określone w art. 156 § 1 k.k., natomiast skutek w postaci śmierci nie jest już przez sprawcę objęty zamiarem. Ustalenie związku przyczynowego między powstałymi obrażeniami a śmiercią pokrzywdzonego – który niewątpliwie istnieje w niniejszej sprawie – przy zasadnej ocenie iż oskarżona nie chciała, a nawet nie godziła się na śmierć pokrzywdzonego, przy czym miała możliwość przewidzenia tego faktu jako niezawinionego następstwa swojego działania – czyni zasadną kwalifikację z art. 156 § 3 k.k., którą		

przyjął sąd apelacyjny. Związek przyczynowy pomiędzy zadaniem Z. G. rany i jego śmiercią na skutek wstrząsu krwotocznego nie jest kwestionowany. Jednocześnie każdy musi być świadomy (a nie zapominajmy, że oskarżona z zawodu jest pielęgniarką), że użycie tak niebezpiecznego narzędzia jak nóż grozi spowodowaniem ofierze poważnych obrażeń. W związku z tym oskarżona K. miała możliwość przewidzenia w rozumieniu art. 9 § 3 k.k. skutków użycia takiego narzędzia. Jednocześnie ustalenie to nie klóci się ze stwierdzeniem – o czym była już mowa – że nie można uznać, że oskarżona na przypisanie skutku śmiertelnego się godziła, co wynika z następujących okoliczności:

- Oskarżona zadając ciosy nożem robiła to na oślep, była to odpowiedź na wcześniejszą agresję pokrzywdzonego, a jednocześnie typowa reakcja, gdzie w stosunkach pomiędzy nimi często dochodziło do agresji fizycznej i słownej;

- lokalizacja rany, oraz okoliczności jej zadania wskazują na to, że była ona zadana w miejsce zupełnie przypadkowe, a pokrzywdzona po prostu zareagowała na uderzenie jej w głowę, używając narzędzia, które akurat trzymała w ręce, krojąc drób. Nieszczęśliwie w tym przypadku, rana została zadana w momencie odwracania się od oskarżonej przez pokrzywdzonego i w miejsce jak się okazało newralgiczne, gdyż przecięta została tętnica ramienna. W orzecznictwie wskazuje się, że właśnie to w jakie obszary ciała godzi sprawca może wskazywać na istnienie zamiaru zabójstwa. Ugodzenie w rękę zwykle zamiar zabójstwa wyklucza – i jest to, wbrew stanowisku

sądu I instancji niezależne od poziomu wykształcenia i wiedzy o budowie anatomicznej człowieka, gdyż nie wydaje się być wiedzą powszechną w jakim miejscu na obszarze całego ciała człowieka przebiegają duże naczynia krwionośne. W przedmiotowej sprawie dodatkowo zadana rana była niewielka, umiejscowiona w miejscu trudno widocznym a pokrzywdzony dodatkowo ubrany był w bluzę. Sam przemieścił się do łóżka, nakrył i położył spać. Sposób jego zachowania nie wzbudził podejrzeń oskarżonej, że obrażenia które zadała są poważne na tyle aby doprowadzić do zgonu. Nie wzbudził także podejrzeń świadka E. B., która zaglądając do pokoju i widząc leżącego pokrzywdzonego uznała, że jest tak pijany, że zasnął, gdyż często zdarzało mu się to wcześniej. W tym zakresie należało uznać zatem za wiarygodne pierwsze wyjaśnienia oskarżonej w części w jakiej podała, że „gdyby wiedziała o obrażeniach to wezwałaby karetkę” oraz „że nie przypuszczała, że powstała taka rana i, że użyła takiej siły”. Oskarżona przyznała jeszcze, że zobaczyła krew na bluzie i chciała zobaczyć ranę, na co pokrzywdzony się nie zgodził. W ocenie sądu krew, którą zobaczyła na bluzie oskarżona najprawdopodobniej pochodziła z rany znajdującej się na ręce, która choć nie zagrażała życiu była dość duża i zapewne krwawiła. Późniejsze natomiast wyjaśnienia oskarżonej były już w znacznej części przyjętą linią obrony i dopasowywaniem ich do wiedzy procesowej oraz miały na celu zmniejszenie odpowiedzialności (np. wycofanie się z twierdzenia, że widziała krew na bluzie oraz wskazywanie, że pokrzywdzony na nóż mógł nadziać

się przypadkowo), co spotkało się z trafną oceną Sądu I instancji;

- czyn, którego dopuściła się oskarżona nie był pierwszą tego rodzaju sytuacją, w której podczas awantury i bójki z pokrzywdzonym użyła ona noża. Pomędzy nią a pokrzywdzonym często dochodziło do przemocy fizycznej. Jednocześnie doświadczenie oskarżonej dotyczące wcześniej zaistniałej sytuacji z nożem, którym ugodziła pokrzywdzonego w pośladek i którego potem opatrywała i pielęgnowała pozwalało jej sądzić, że i rany zadane w przedmiotowym zdarzeniu nie są tego rodzaju aby mogły doprowadzić do śmierci Z. G.;

W ocenie sądu apelacyjnego choć zadane w tej sytuacji dynamicznej chaotyczne ciosy nożem były odpowiedzią na wcześniejszą agresję pokrzywdzonego, która wzburzyła oskarżoną tak, że impulsywnie użyła trzymanego w rękach noża, to na podstawie wskazanych wyżej okoliczności nie można przyjąć, że godziła się ona na śmierć pokrzywdzonego. Jakkolwiek po zadaniu mu ciosów pokrzywdzony wzywał pomocy, to należy zwrócić uwagę, że takie zachowania prezentował wcześniej wielokrotnie w trakcie awantur czy utarczek z pokrzywdzoną. Również świadek E. B., która zareagowała na te wołania, widząc leżącego na łóżku pokrzywdzonego uznała to za typowe zakończenie domowej awantury. Tym samym będąca pod znacznym wpływem alkoholu oskarżona widząc, że pokrzywdzony postanowił położyć się spać oraz nie widząc rany, która doprowadziła do śmierci (z uwagi na jej umiejscowienie, odzież, którą miał na sobie oraz fakt położenia się na łóżku i

okrycia koldrą) nie miała podstaw przypuszczać, że ciosy nożem, które zadała finalnie zakończą się śmiercią pokrzywdzonego. Niemniej jednak, choć teoretycznie uderzenia skierowane były w bezpieczne rejony ciała, a sama oskarżona miała już doświadczenie w takim działaniu, które nie zakończyły się większymi urazami dla pokrzywdzonego to jednak decydując się na użycie tak niebezpiecznego narzędzia jak nóż co najmniej godziła się na spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Z. G., mogącego skutkować jego zgonem. Nie było przy tym niezbędne by oskarżona miała świadomość jakie konkretnie obrażenia spowoduje. Sprawca musi obejmować świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby i chcieć takiego skutku albo na nastąpienie takiego skutku się godzić. Postać ciężkiego uszkodzenia ciała, wymieniona w art. 156 § 1 pkt 1 – 2 k.k. nie musi być sprecyzowana w jego świadomości. Objęcie zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przyjąć może więc postać tzw. zamiaru ogólnego.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem Sądu meriti, który zarzucił, że oskarżona nie zainteresowała się stanem pokrzywdzonego. Częściowo zasadny jest zatem sformułowany przez obrońcę **zarzut z pkt. 6** apelacji, gdzie wskazano na naruszenie art. 7 k.p.k. w zakresie w jakim sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej co do chęci udzielenia pokrzywdzonemu pomocy. Brak jest podstaw do uznania, że nie podjęła próby ustalenia co stało się pokrzywdzonemu, co spotkało się

z jego odmową. Nie sposób zatem wyciągać negatywnych z punktu widzenia towarzyszącego jej zamiaru wniosków, że uznała za naturalne, że pokrzywdzony G. przemieściwszy się o własnych siłach do łóżka, nakrył się kołdrą i zapadł w pijacki sen, co zwykle następowało po spożyciu przez niego alkoholu, zwłaszcza, że były to godziny wieczorne. Oskarżona natomiast, co również nie było sytuacją niezwykłą, postanowiła pójść po alkohol i spożyć go poza domem. Niestety ranny w rękę pokrzywdzony wykrwawił się, a proces ten z uwagi na stan upojenia alkoholowego przebiegał bardzo szybko.

Próby ustalenia co stało się pokrzywdzonemu musiały siłą rzeczy być nieudolne z uwagi na stan upojenia alkoholowego w jakim znajdowała się oskarżona. Stan ten, jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów nie miał wpływu na jej poczytalność w chwili czynu, niemniej jednak niewątpliwie nie pozostał bez wpływu na jej sposób zachowania. Potwierdzają to zeznania świadka B., która opisywała, że gdy zajrzała do pokoju przez okno A. K. była tak pijana, że aż się zataczała.

Bezzasadne są zarzuty sformułowane **w pkt. 1 i 3 apelacji** wskazujące na naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2, które sprowadzają się w gruncie rzeczy do wykazania, iż Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił przebieg stanu faktycznego w części dotyczącej liczby ciosów nożem zadanych pokrzywdzonemu przez oskarżoną. Nie ma jednak racji obrońca twierząc, że pokrzywdzonemu zadany został jeden cios. Zapomina bowiem, że oskarżona spowodowała swoim

działaniem przy użyciu noża 3 rany, w tym dwie na ręce i jedną, punktową ranę na grzbiecie. Jeśli zatem dwie rany ręki spowodowane zostały jednym ciosem, czego biegły nie był w stanie wykluczyć to rana na grzbiecie jest już raną z ciosu drugiego. Tym samym słusznie przyjął Sąd Okręgowy w wyroku, że oskarżona zadała pokrzywdzonemu nie mniej niż dwa ciosy nożem, w tym jeden z nich na pewno doprowadził do śmierci pokrzywdzonego.

Zarzuty z pkt 4 i 5 apelacji dotyczące co do zasady nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonej i wniosków opinii z zakresu chirurgii J. P. w zakresie obrażeń ciała, których miała doznać oskarżona na skutek uderzenia jej kuchenką jednopalnikową są zasadne. Trudno zrozumieć dlaczego Sąd I Instancji w oparciu o zeznania świadka S. R. zdyskredytował wnioski opinii biegłego, który przyjął, że obrażenia na nodze oskarżonej mogły powstać w warunkach podawanych przez oskarżoną, tj. od uderzenia rzuconą w nią kuchenką. Zaobserwowany przez świadka R. fakt znacznego upojenia alkoholowego oskarżonej, który skutkowało zataczaniem się i przewracaniem nie daje podstaw do jednoznacznego twierdzenia, że jej obrażenia powstały właśnie na skutek zachwiania równowagi po spożytym alkoholu. Zwłaszcza, że oskarżona wskazała okoliczność dotyczącą jej obrażeń podawała konsekwentnie. Mimo słuszności wskazanych zarzutów obrońcy uchybienia sądu w tym zakresie nie miały znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej i subsumpcji zachowania oskarżonej pod przyjęte przez Sąd Apelacyjny przepisy kodeksu karnego. Zachowanie pokrzywdzonego

powodujące uraz nogi oskarżonej nastąpiło bowiem już po zadaniu przez nią ciosów nożem, wtedy gdy pokrzywdzony usiadł na łóżku. Mogło ono natomiast dodatkowo utwierdzić oskarżoną w przekonaniu, że zadane przez nią ciosy nożem nie były na tyle poważne aby doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego, który po ich otrzymaniu samodzielnie się przemieszczał, rozmawiał z oskarżoną, wzywał pomocy, a dodatkowo, w ramach odwetu rzucił w nią przedmiotem, który akurat miał pod ręką.

II. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska autora omawianej apelacji, że orzeczona wobec oskarżonej kara 10 lat pozbawienia wolności mogłaby być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W

<p>przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wskazanych okoliczności nie zachodzi. Niemniej jednak w wyniku dokonania przez Sąd Apelacyjny zmiany kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonej i przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczona została wobec oskarżonej kara 8 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonej jest niezasadny. Jakkolwiek zgodzić się należy, że nie sposób przyjąć, że oskarżona dopuściła się popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k., działając w zamiarze ewentualnym, to wobec zaistniałej konieczności subsumpcji jej zachowania pod inny przepis karny wniosek obrońcy nie mógł zostać uwzględniony.</p>		

<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>W toku kontroli odwoławczej Sąd Apelacyjny zmienił opis czynu, kwalifikację prawną i wymierzył oskarżonej karę 8 lat pozbawienia wolności</p>	

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd Apelacyjny przyjął, że oskarżona zrealizowała znamiona typu zasadniczego określone w art. 156 § 1 k.k., uznając, że skutek w postaci śmierci Z. G. nie był już przez nią objęty zamiarem. Uznał, że jakkolwiek między powstałymi obrażeniami a śmiercią pokrzywdzonego istnieje związek przyczynowy to oskarżona nie chciała a nawet nie godziła się na śmierć pokrzywdzonego, przy czym miała możliwość przewidzenia tego faktu jako niezawinionego następstwa swojego działania. Czyni to zasadną kwalifikację z art. 156 § 3 k.k.

Wobec zmiany przyjętej kwalifikacji prawnej i zastosowania ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13 lipca 2017 r. Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonej **karę 8 lat pozbawienia wolności**. Biorąc pod uwagę stopień winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego A. K. czynu, zagrożenie ustawowe oraz wysokość kary wymierzonej przez Sąd I Instancji Sąd odwoławczy uznał, że kara 8 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest niezwykle wysoki, co związane jest w znacznej mierze ze skutkami w postaci śmierci człowieka. Wymierzając karę Sąd II instancji wziął przy tym pod uwagę dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 k.k. Bez wątplenia nie może być ona uznana za niewspółmiernie surową. Na jej wysokość wpłynęły okoliczności łagodzące (uprzednia niekaralność, przyznanie się do zarzucanego zachowania – niezależnie od jego oceny prawnej). Wymierzając karę w tej wysokości Sąd odwoławczy wziął również pod uwagę, jako okoliczność obciążającą fakt naruszenia przez oskarżoną obowiązków, których się podjęła, a które polegały na zapewnieniu pokrzywdzonemu opieki, wsparcia i pomocy w codziennych życiowych sytuacjach. Tymczasem oskarżona, będąca z zawodu pielęgniarką, niedopełniając obowiązków, których się podjęła, uczestniczyła w awanturach, spożywała alkohol w sposób wskazujący na silne uzależnienie oraz zadała pokrzywdzonemu ciosy nożem, które spowodowały obrażenia finalnie skutkujące jego zgonem. Dodatkowo jej sposób życia przed popełnieniem przestępstwa a także zachowanie po jego popełnieniu prowadzące się do kontynuowania szkodliwego spożywania alkoholu, zakłócania spokoju publicznego również działają obciążająco z punktu widzenia wymiaru kary. Stopień winy tego oskarżonej jest na tyle wysoki, że żadna

inna kara, niż ta orzeczona w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, nie spełniałaby indywidualnych i ogólnoprewencyjnych celów kary.	
---	--

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
---	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II i III	- na poczet wymierzonej kary 8 lat pozbawienia wolności zaliczono oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie - zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie tytułem nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu
----------	---

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

V	-oskarżona została zwolniona od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze
---	---

7. PODPIS		
------------------	--	--

Ewa Leszczyńska – Furtak Izabela Szumniak Ewa Gregajtys		
---	--	--

1.3. Granice zaskarżenia		
---------------------------------	--	--

Kolejny numer załącznika	1	
--------------------------	---	--

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
---------------------------	--------------------	--

Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Całość rozstrzygnięcia
----------------------------------	-----------	------------------------

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana